

Gied Jaspars is al ruim twintig jaar tv- en radiomaker. In de jaren '70 maakte hij samen met Wim T. Schippers furore in VPRO-programma's als de Fred Haché Show en de Barend Servet Show.

Na een groot aantal geruchtmakende projecten streek hij neer aan het stille riviertje het Gein, onder de rook van Amsterdam. Sindsdien stopt hij steeds meer natuur in zijn programma's. Als dichterlijke wandelaar weet hij de spannendste dingen te vertellen over zo iets simpels als een boterbloem. Ziekte kluster hem de laatste tijd aan zijn geliefde molen, maar ook daar is hij een en al enthousiasme over wat hem omringt. Frank zocht hem op en luisterde ademloos. Gesprek met een tevreden mens.

DOOR FRANK FLIPPO

Ga maar lopen', zegt Gied als ik hem bel op het station. 'Het is schitterend weer, waarom zou je dan in die auto van mij gaan zitten?' Met plezier volg ik zijn advies. Elke stap richting zijn huis voert mij dieper een idylle binnen. Overal groeien wilde bloemen. Een stralende voorjaarszon omspant het uitbottende groen en in het riet langs het water rennen kuikens ritselend rond. Zo slingert het Gein door een puntgaaf polderlandschap en ik slinger mee, totdat ik als vanzelf de tuin van Gied binnenstap. De tv-maker zit prinsheerlijk onder een parasol middenin de bloemenzee rond zijn huis. Portofoon en koekjes binnen handbereik, lurkt hij tevreden aan een kartonnetje druivesap. Met een brede armzwaai nodigt hij me uit plaats te nemen.

'Ik heb niets teveel gezegd, hè?' glundert hij. 'Het mooiste plekje van Nederland!'

In zijn meest recente pennevrucht, een boekje met fraaie natuurgedichten, bezingt hij de charmes van eenvoudige dingen als vlinders en weidebloemen. Nieuwe leden van Natuurmonumenten ontvangen het gratis. Gied Jaspars: 'Ach, dat zijn maar een paar teksten, slaat nergens op...' Liever heeft hij het over zijn films: 'Ik maakte voor Natuurmonumenten met veel plezier een serie natuurfilmpjes van vijf minuten, bij wijze van dagsluiting op de Vara. Iedere donderdagavond rond twaalf uur, zesenvertig afleveringen. Ik maakte ze samen met Menno Loohuizen van Natuurmonumenten. Ik trok ervoor door heel Nederland. Het is alweer anderhalf jaar geleden, maar ze werden zo succesvol, dat ze drie tot vier keer herhaald zijn.'

Met Wim T. Schippers maakte hij een hele serie geruchtmakende shows: 'Ik ben een mateloos bewonderaar van Wim zijn werk. Met zijn tweeën hebben we al die shows in elkaar gezet. Ik fungeerde daarbij als zijn klankbord, zoals dat heet. Na 1980 zei ik de televisie vaarwel, want na zoveel jaar en zoveel honderden programma's had ik het wel zo'n beetje gezien. Ik wilde weer eens wat anders en dook toen in de uitvindingenwereld. Ik wilde ook eens wat geld verdienen, want bij de televisie word je nooit rijk als je geen producer of presentator bent. Samen met een vriend heb ik toen de Roli-kit op de markt gebracht. Dat is zo'n zeskantig doosje dat uitrolt en oprot, wat je nu in een hobby-zaak kunt krijgen... Ik deed allemaal verschillende dingen, hoor, ik heb een leven geleid als een idioot.

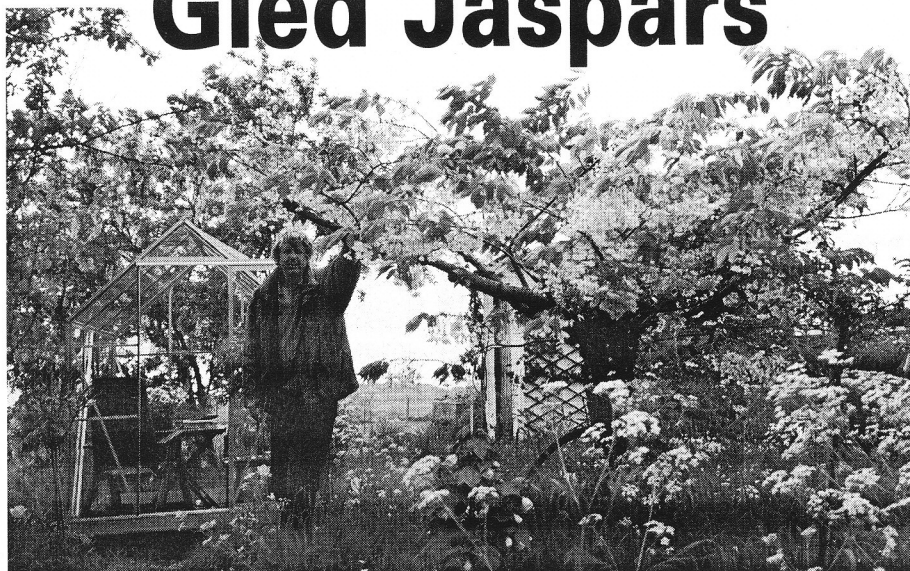
Met Wim Schippers maakte ik daarna nog wat projecten, bijvoorbeeld het kerktoertje in de vijfde eeuw van de TH in Twente. Die steekt daar net boven het water uit, alsof er met een enorme klap een hele kerk in die vijver is gedonderd. Maar er staat alleen een torentje...'

Klaprozen

Vrienden van mij reageren verbaasd op mijn liefde voor de natuur. Ja, dat was niet aan de orde toen. Wij leefden een leven van pretmaken en ambitie. We wilden taboes doorbreken, alles op zijn kop zetten. Als ik

**Programma-
maker Gied
Jaspars:
Ik hou van
mensen die
veertig jaar
lang dezelfde
wandeling
maken**

gesprek met een tevreden mens; Gied Jaspars

toen tegen Wim T. Schippers over klaprozen was begonnen, dan had hij me aangekeken of ik gek was geworden. Toch was ik altijd al gevoelig voor de natuur. Als ik een keuze moest maken uit wat ik leuk vond, waar je hartje van gaat kloppen, dan waren dat bij mij altijd foto's van de natuur. Pas de laatste tijd heeft zich dat verder ontwikkeld. Ik las als kind wel veel gedichten, onder meer van Guido Gezelle. Die bezong de natuur. Over vliegen, muggen, kikkers, knotwilgen, je kunt het zo gek niet bedenken of hij heeft er een gedicht over. Dat vond ik als kind het mooiste wat er te lezen viel. Daarna ontdekte ik Nescio. Ik kocht het boekje De Uitvreter, en Titaantje, en Dichtertje, en Mene Tekel, een bundeltje van Nescio in de Nimmer Dralend-reeks. Daar was ik toch zo door gefraspeerd.

Zijn dagboekfragmenten spelen zich regelmatig hier af, want aan het Gein ging hij altijd wandelen. Nescio beschrijft daarin ook deze molen. Toen ik drieëntwintig was, las ik dat en dacht: het Gein, waar is dat? Daar ga ik ook eens kijken. Zo kwam ik hier voor het eerst. Ik ben er altijd terug blijven komen, en nu wóon ik er! Eigenlijk woon ik hier door Nescio. En iedere dag, in mijn herinnering, fietst Nescio hier nog een keer langs, een oudere man op zo'n ouderwetse herenfiets. Als ik het silhouet van zo'n man voorbij zie komen, denk ik: daar heb je Nescio. Zo is mijn jongensdroom uitgekomen.

Een andere droom is deze. Vroeger, in de jaren vijftig, had Eddy Christiani een liedje; kleine Greetje uit de polder'. Zingend: 'Ik weet in de polder een huisje te staan, verborgen door bloemen en struiken. Het slootje ervoor met een stoepje eraan, met vensters met roodwitte luiken. En dan gaat het in het refrein zo: Kleine Greetje uit de polder, kind van 't lage land, blond van haar en blauw van ogen, geef me toch je hand. Ik was zestien jaar toen ik dat liedje hoorde. En ik woonde in Zuid-Limburg, toch ook een heel mooie omgeving. Maar ik dacht altijd: als ik later groot ben, wil ik in een polder wonen in een huis met roodwitte luiken. En met een meisje getrouwd zijn die op Greetje lijkt. En die heb je net ontmoet! Nou, dat is toch sprekend Greetje?' Ik volg zijn blik. Aan de waterkant, met haar rug naar ons toe, begint zijn vrouw de planten en inderdaad, ze past zo in het liedje.

'Waarom nu juist dat Gein, is moeilijk uit te leggen aan mensen die weer een andere favoriete plek heb-

ben. Je hebt elders ook watertjes, maar die zijn het niet. Dat is nou precies het verschil. Die boerderijen staan net niet goed en dat riviertje is net iets te breed. Of net iets te smal. Vergelijk het maar met je vrouw. Dan denk je ook: waarom die andere niet? Ja, die is iets te groot. En die andere is iets te klein. Terwijl een ander weer van jou denkt: wat zou die nou zien in die vrouw?'

Bandrecordertje

Ik heb het geluk dat een aantal dromen van mij werkelijkheid is geworden. Er zijn niet zoveel mensen die dat kunnen zeggen. Of ze hebben zich teveel voorgesteld van het leven. In mijn puberteit was ik heel anders dan nu. Ik kon het met niemand vinden, ik was een heel stil iemand. Ik heb op een gegeven moment 'meine Sache auf Nichts gestellt'. Dit leven is te verwaarlozen. Het wordt niets meer en het moet maar zo gauw mogelijk zijn afgelopen. Met als gevolg dat mij ontzettend veel dingen zijn toebedeeld, waar ik geen rekening mee had gehouden. Ze zijn mij in de schoot geworpen. Dus hier zit een dankbaar mens voor je. Die veel meer gekregen heeft van het leven dan waar hij ooit van droomde. Ik woon hier onder de toek van Amsterdam. Het moest voor mij beslist vlakbij een grote stad liggen. Want ik ben niet iemand voor Drente, of voor de Sahara. Eerder iemand die vanuit een gehucht probeert een warme hand in het cultureel gebeuren te houden, in het kroeggebeuren, in de ambitie. En hier kan dat ideaal. Wij wonen op een kwartier van Amsterdam, en dan zitten we midden tussen de schreeuwelijkers, de kapsoneslijers en de gribus. En op het moment dat je dat heel vervelend gaat vinden, rijd je terug en kom je hier. In Drente zou dat niet kunnen, die geweldige, levende stad daar vlak bij je. Je zit hier in een paradijsje, maar je kunt de stad met je ogen aanraken. Dat is ideaal. Want ik ben iemand die de publiciteit zoekt. Mijn vak is radio- en televisiemaker. Het moet of uitgezonden worden, of zeer serieus genomen worden. Anders zeg ik het niet, bedenk ik het niet, doe ik het niet. Vergelijk mij maar met een auteur. Wat hij te zeggen heeft, schrijft hij op. Als hij dat niet zou opschrijven, dan zou het verdwijnen. Als ik ga wandelen, neem ik een bandrecordertje mee. Dan spreek ik steekwoorden in van wat ik onderweg zie. Naderhand, in de studio, doe ik die vertelling met mijn ogen dicht en loop ik die wan-

deling weer helemaal na. Door die steekwoorden vergeet ik niks en recapiteuleer zo'n wandeling. Maar altijd als ik wandel met dat microfoonnetje en dat bandrecordertje, denk ik: ik wou dat ik eens gewoon kon wandelen. Altijd die plicht om er iets van te maken. Maar als ik ga wandelen zonder bandrecordertje, denk ik: had ik het maar bij me. Want het is allemaal zo mooi, en ik vergeet dat.

Gewillig

Ik kan mij goed laten imponeren, intimideren, overrompelen door de natuur. Daar ben ik heel gewillig in. Zo'n klein boterbloempje krijgt zo'n man als ik van twee meter drie, al gauw plat. Dat heb ik altijd gehad. Misschien is het een beetje belachelijk, maar als ik van die eenvoudige weidebloemen zie, paardebloemen, boterbloemen, en weet ik veel wat daar tussen zit, dan krijg ik een steek in mijn hart van emotie. Als je geconfronteerd wordt met die eigen identiteit van de natuur, die volkomen haar eigen gang gaat. Dat alsmaar weer omhoog komend, zich oprichtend. Opnieuw gaan bloeien tegen beter weten in. Dat onuitroeibare, dat onverzettelijke van de natuur. Het maakt op mij altijd een diepe indruk. Daarom ben ik geen wandelaar die veel kan wandelen, anders zou ik gek worden. Je moet het een beetje doseren. Niet dat ik onderweg in tranen uitbarst, maar wel bij het herkauwen, bij het herinneren van de natuur. Ik heb er grote emotionele moeite mee om voor te lezen, zonder dat erbij gekant wordt. Met zijn diepe vertellersstem leest Gied mij een van zijn belevenissen voor:

'Het parkje

Ergens in Nederland staat een klein dorp. Midden in dat dorp is een parkje. En weer midden in dat parkje staat een bloeiende pruinus, die bloeit als een fontein van licht met zijn witte, doorgzichtige, prachtige bloemetjes. Onder die pruinus sta ik. Het is zondagochtend negen uur. Achter me is de kerktoeren en voor me staat een enorme beuk, een prachtige beuk, waarin tientallen kansen en roken evenveel nesten hebben gebouwd. Ze maken ruzie over een takje, terwijl de bodem bezaaid ligt met takjes. Onder de beuk bloeien een paar narcissen en links van mij, bij een houten bruggetje, zie ik ook ik het klein hoefblad bloeien. Krokussen steken hun kopjes boven het gras en er zijn zelfs nog wat sneeuwklompjes.

*Ik sta stil onder die machtig bloeien
de prunus en zie het allemaal aan.
Alles is overgoten met zonlicht en
doordrenkt van een zondagse ochtend-
rust.*

*En terwijl mijn hele lichaam ver-
vuld is van een blij lentegevoel begint
de zware torenklok van de kerk te
staan. Zonder het te willen raak ik
door het geluid van de zware klok-
ken en het opgewonden geschreeuw
van de kluutjes toch in een melan-
cholieke stemming over de dingen die
voorbij gaan zoals lentebloesems.*

*Ik herinner mij een gedicht uit lang
verloren tijden.*

*"O, blauwe nachten in het park van
onze jeugd
en de warme tranen van duizenden
herinneringen
die ontwaken wanneer een zoet ge-
rende bries
zich verspreidt in het avonduur over de
dauwachtige aarde.*

*O bloem, die ons vertelt over
de weerkendheid van voorbije lentes.
Narcissus, koning van de lente
tover ons om in dromers en dwaazen
Narcissus, hoe schitterend straalt je
gouden kroon
schijnt helder vanavond
en laat de snaren van die duizenden
herinneringen weerklanken"*

Lyrisch

'Als mijn vrouw mij aan het huilen wil krijgen, dan zegt ze: ga jij maar even Nescio lezen. Dan begin ik na twee pagina's al te huilen. Daar hoef ik geen druppel drank voor op te hebben. Die woorden die daar gespeld worden, zijn zo wezenlijk voor mijn hart.'

Ik word er volkomen lyrisch van. Nescio beschrijft een hekje, een paar lammetjes ervoor, wat water, molen-
tje in de verte en een beetje zonlicht over het torenhaantje van de kerk. Dat is voldoende. Dat is waar de natuur zich maximaal openbaart aan mensen als Nescio en mij. Nescio had de pest aan reizen. Eenmaal maakte hij een reis naar India of zoiets, naar de Ganges. In een van die dagboeken schrijft hij, 'ik sta hier aan de rivier de Ganges. Geef mij maar het Gein.'

Zelf ben ik ook niet zo'n reiziger. Je hoeft niet ver te gaan, ik ben net als de kippen hier op het erf en de duiven. Al honderden keren heb ik tegen ze gezegd: Jongens, ga nu eens een boerderij verder kijken. Vlieg eens naar die kant! Want wat ze doen is tussen het duivenhok en de kap van de molen vliegen en terug. Nou, als ik toch duif was! Je hebt eindelijk vleugels en dan doe je er zo weinig mogelijk mee. Maar zo ben ik zelf eigenlijk ook. Ik loop hier in de tuin het pad af, en dan houdt het wereldje al bijna op. Dan kom ik al bijna aan grenzen. Ik denk dan: zal ik ooit mijn huis nog terugvinden? Ik ben zo gehecht aan deze plek. Ik ben een dankbare wandelaar, want ik vind alles mooi. Of het nu de Veluwe is, de Achterhoek of Zuid-Limburg, op het moment dat ik wandel, vind ik alles mooi. Op de een of andere manier ben ik haast kritiekloos. Misschien is dat wel uit angst om je het plezier van het wandelen te laten vergallen. Je kunt jezelf tijdens het wandelen in trance brengen. Ik doe dat en kom in hogere sferen. Dan lijkt zo'n wandeling ook niet lang. In de loop van de wandeling worden je ogen hoe langer hoe meer een close-up camera. Aan de ene kant het weidse uitzicht, het geweldige van sloten, gras en zo, maar opeens ook het detail. Ineens zie je in close-up iets waar je hart bij stilstaat. Bijvoorbeeld een dode knotwilg, zo'n ding met een puist er bovenop. Er viel een zaadje op die knot, en nu bloeit er een hele mooie, grote paardebloem die buigt in de wind. En die staat daar te kijken naar de zon. Het is of die knotwilg een sokkel vormt voor die eenvoudige paardebloem. Dat die knotwilg hem als het ware naar het licht troont: kijk, wat een mooie paardebloem heb ik hier. Wat ik hier zeg is misschien

idiotie. Maar als je er gevoel voor hebt, begrijp je wat ik bedoel.

"Het mooiste plekje

*Ik zit op een bankje in het bos.
Links zie ik de eerste sneeuwvlokjes
bij bosjes onder de witte berkeboom.
Wit bij wit.*

*In de verte twee grote weilanden,
waarin vier bruine paardjes grazen.
Die paardjes zijn zacht bruin en hun
omgeving is geel en zwart.*

*Opeens hoor ik een heel zomers
geluid van een vogel. Het is maar
een simpel geluid, maar het doet mij
hevig naar de zomer verlangen.*

*Rechts tussen de bomen zie ik de zon
blinken, grote zonnevlekken, zoals je
die in de zomer in het bos kunt zien.*

*Maar het zijn geen zonnevlekken.
Het is het uitlachtige zaagel van een
paar bomen, die omgesaagd zijn. En
toch, als je je ogen wat dichtknijpt,
zo je zweren dat een zomerse zon
door de bladeren in het bos valt.*

*Ik denk terug aan heel lang geleden,
meer dan vijftig jaar, dat ik
op een zondagochtend ging wandelen
in de zomer. Het moet ergens bij
Hollandse Rading zijn geweest. Ik
kwam om een bocht en zag een pro-
dig, zomervogten glooiend landschap.*

*Er liepen drie kleine paardjes en in
de verte stonden een paar bomen. Er
was niks bijzonders aan dat land-
schap en toch dacht ik toen: dit is
het mooiste plekje van de wereld, zo
zou de hele wereld er uit moeten
zien. En tegelijkertijd leek het niet
van deze wereld, haast bovenaards.*

*Een paar weken later ben ik nog
eens terug gegaan naar dat plekje.
Het landschap was er nog, maar het
mooiste plekje van de wereld was het
niet meer. De bomen waren er, maar
niet meer zoals ik ze gezien had. En
de paardjes waren er ook en toch
waren ze er niet, zoals ik ze gezien
had. Naderhand ben ik nog een keer
teruggeslagen om te kijken of het echt
weg was. Maar het was echt weg...*

*Met weemoed denk ik terug aan die
zomerochtend, nu ik hier zit en die
paardjes zie in het weiland, bruinig
tussen de gele bladeren en de donkere
aarde."*

*Wat op mij tijdens het wandelen
indruk maakt, is mijn persoonlijke
geschiedenis die ik heb met die bloe-
men, die planten en die beesten. Het
lieft wandel ik, waar ik vaker heb
gewandeld. Als ik naar een nieuwe
plek ga, denkt de natuur: Gied
Jaspars, wat kom jij hier doen! En
dan denk ik: wat zoeken jullie hier?
We kennen elkaar toch niet? Moet je
weer opnieuw gaan kennismaken.*

*Wat op mij tijdens het wandelen
indruk maakt, is mijn persoonlijke
geschiedenis die ik heb met die bloe-
men, die planten en die beesten. Het
lieft wandel ik, waar ik vaker heb
gewandeld. Als ik naar een nieuwe
plek ga, denkt de natuur: Gied
Jaspars, wat kom jij hier doen! En
dan denk ik: wat zoeken jullie hier?
We kennen elkaar toch niet? Moet je
weer opnieuw gaan kennismaken.*

*Wat op mij tijdens het wandelen
indruk maakt, is mijn persoonlijke
geschiedenis die ik heb met die bloe-
men, die planten en die beesten. Het
lieft wandel ik, waar ik vaker heb
gewandeld. Als ik naar een nieuwe
plek ga, denkt de natuur: Gied
Jaspars, wat kom jij hier doen! En
dan denk ik: wat zoeken jullie hier?
We kennen elkaar toch niet? Moet je
weer opnieuw gaan kennismaken.*

*Wat op mij tijdens het wandelen
indruk maakt, is mijn persoonlijke
geschiedenis die ik heb met die bloe-
men, die planten en die beesten. Het
lieft wandel ik, waar ik vaker heb
gewandeld. Als ik naar een nieuwe
plek ga, denkt de natuur: Gied
Jaspars, wat kom jij hier doen! En
dan denk ik: wat zoeken jullie hier?
We kennen elkaar toch niet? Moet je
weer opnieuw gaan kennismaken.*

*Wat op mij tijdens het wandelen
indruk maakt, is mijn persoonlijke
geschiedenis die ik heb met die bloe-
men, die planten en die beesten. Het
lieft wandel ik, waar ik vaker heb
gewandeld. Als ik naar een nieuwe
plek ga, denkt de natuur: Gied
Jaspars, wat kom jij hier doen! En
dan denk ik: wat zoeken jullie hier?
We kennen elkaar toch niet? Moet je
weer opnieuw gaan kennismaken.*

*Wat op mij tijdens het wandelen
indruk maakt, is mijn persoonlijke
geschiedenis die ik heb met die bloe-
men, die planten en die beesten. Het
lieft wandel ik, waar ik vaker heb
gewandeld. Als ik naar een nieuwe
plek ga, denkt de natuur: Gied
Jaspars, wat kom jij hier doen! En
dan denk ik: wat zoeken jullie hier?
We kennen elkaar toch niet? Moet je
weer opnieuw gaan kennismaken.*

*Wat op mij tijdens het wandelen
indruk maakt, is mijn persoonlijke
geschiedenis die ik heb met die bloe-
men, die planten en die beesten. Het
lieft wandel ik, waar ik vaker heb
gewandeld. Als ik naar een nieuwe
plek ga, denkt de natuur: Gied
Jaspars, wat kom jij hier doen! En
dan denk ik: wat zoeken jullie hier?
We kennen elkaar toch niet? Moet je
weer opnieuw gaan kennismaken.*

*Wat op mij tijdens het wandelen
indruk maakt, is mijn persoonlijke
geschiedenis die ik heb met die bloe-
men, die planten en die beesten. Het
lieft wandel ik, waar ik vaker heb
gewandeld. Als ik naar een nieuwe
plek ga, denkt de natuur: Gied
Jaspars, wat kom jij hier doen! En
dan denk ik: wat zoeken jullie hier?
We kennen elkaar toch niet? Moet je
weer opnieuw gaan kennismaken.*

*Wat op mij tijdens het wandelen
indruk maakt, is mijn persoonlijke
geschiedenis die ik heb met die bloe-
men, die planten en die beesten. Het
lieft wandel ik, waar ik vaker heb
gewandeld. Als ik naar een nieuwe
plek ga, denkt de natuur: Gied
Jaspars, wat kom jij hier doen! En
dan denk ik: wat zoeken jullie hier?
We kennen elkaar toch niet? Moet je
weer opnieuw gaan kennismaken.*

*Wat op mij tijdens het wandelen
indruk maakt, is mijn persoonlijke
geschiedenis die ik heb met die bloe-
men, die planten en die beesten. Het
lieft wandel ik, waar ik vaker heb
gewandeld. Als ik naar een nieuwe
plek ga, denkt de natuur: Gied
Jaspars, wat kom jij hier doen! En
dan denk ik: wat zoeken jullie hier?
We kennen elkaar toch niet? Moet je
weer opnieuw gaan kennismaken.*

*Wat op mij tijdens het wandelen
indruk maakt, is mijn persoonlijke
geschiedenis die ik heb met die bloe-
men, die planten en die beesten. Het
lieft wandel ik, waar ik vaker heb
gewandeld. Als ik naar een nieuwe
plek ga, denkt de natuur: Gied
Jaspars, wat kom jij hier doen! En
dan denk ik: wat zoeken jullie hier?
We kennen elkaar toch niet? Moet je
weer opnieuw gaan kennismaken.*

*Wat op mij tijdens het wandelen
indruk maakt, is mijn persoonlijke
geschiedenis die ik heb met die bloe-
men, die planten en die beesten. Het
lieft wandel ik, waar ik vaker heb
gewandeld. Als ik naar een nieuwe
plek ga, denkt de natuur: Gied
Jaspars, wat kom jij hier doen! En
dan denk ik: wat zoeken jullie hier?
We kennen elkaar toch niet? Moet je
weer opnieuw gaan kennismaken.*

*Wat op mij tijdens het wandelen
indruk maakt, is mijn persoonlijke
geschiedenis die ik heb met die bloe-
men, die planten en die beesten. Het
lieft wandel ik, waar ik vaker heb
gewandeld. Als ik naar een nieuwe
plek ga, denkt de natuur: Gied
Jaspars, wat kom jij hier doen! En
dan denk ik: wat zoeken jullie hier?
We kennen elkaar toch niet? Moet je
weer opnieuw gaan kennismaken.*

Daarom hou ik van mensen die veer-
tig jaar lang dezelfde wandeling
maken. Je hebt dan een relatie opge-
bouwd met je omgeving. Zeven jaar
geleden was die boom nog maar
klein, en nu is-ie groot. Je komt
jezelf tegen tijdens die wandeling. Je
ziet opeens jezelf weer vier jaar gele-
den. Toen stond ik hier bij dat hekje,
en toen dacht ik dat. Dat gaat tot
aan het uiterst intieme toe.

De grote kracht van wandelen is:
door het om je heen kijken in jezelf
kijken. De reflectie van de natuur
ontwapt je geest. Niets kan dat zo
goed als de natuur. Geen toneelstuk,
geen muziek, geen architectuur.
Want die zijn door mensen gemaakt,
maar een bloem niet. Wie dat
gemaakt heeft, is nog maar de grote
vraag. Een bloem is een totaal eigen
wereld waar je niet eens aan kan
komen. De natuur is vervuld van het
sacrale. De natuur heeft een eigen
goddienst en een eigen bestaan. Leg
je hand maar eens om een bloem,
dan zie je dat die daar niet thuis
hoort. Wandel maar eens in een bos,
dan voel je onmiddellijk dat je daar
slechts te gast bent. Daar hoor je als
mens eigenlijk niet thuis. Als bloe-
men konden vluchten voor mensen,
dan waren er al heel wat gevluht en
zag het er somber voor ons uit.
Gelukkig doen bloemen dat niet.

Dieren wel, die hebben het goed door
gekregen. Die denken: wegwezen.
Al voel ik mij in de natuur een bui-
tenstaander, ik spiegel mij er wel
aan. En ik heb daar wat aan. Terwijl
ik nu zo aan het praten ben, voel ik
hoe het weer gaat stijgen in mijn
kop. Dat komt omdat ik steeds naar
dat bloemetje zit te kijken in het
gras daar naast je. Daar kijk ik naar
en dan springen die woorden in mijn
hoofd omhoog. Maar ik kan de
bloem niet benaderen. De natuur is
een groot, imponerend mysterie
waarbij ik moet zeggen dat ik abso-
luut niet aan het uitzoeken ben wie
dat gemaakt heeft. Tot mijn drieën-
twintigste had ik een soort godsbe-
sef, wat dat ook mocht zijn. Maar op
een dag werd ik wakker en toen was
God weg. Dat godsbesef heb ik niet

nodig om te leven. Maar de grote
schrijver Guido Gezelle komt vrij-
wel altijd uit op God als hij de
natuur beschrijft. Kijk maar naar Ego
Flos, zijn allerberoemdste gedicht: ik
ben een blomme, en bloeie voor uw
ogen. Ik heb dat helemaal niet.
Waarom moet je je afvragen wie dat
gemaakt heeft of hoe dat er gekomen
is? De afgelopen miljoen jaar heeft
de mens geen enkel antwoord op
werkelijk fundamentele vragen
gekregen en dat krijgen ze de
komende miljoen jaar ook niet. Dan
moet je daar dus mee ophouden, dan
zul je zien dat er een hoop ruimte
vrijkomt. Dat je heerlijk kunt genie-
ten van de natuur zonder al die
domme vragen. Mensen maken het
zichzelf veel te moeilijk.'

"Alleen op de wereld

*Het is halfvijf als ik terugkom van
een wandeling. De mist komt opzet-
ten. Ik kan nog net een witte halve
maan zien. De nevel drijft langzaam
vanuit de velden naar het stadje toe.
In de verte zweemt een zwaan traag
door de sloot.*

*Langzaam vervagen de beelden. De
weilanden verschuilen zich in de
mist, bomen lossen op in de lucht.
De maan kan ik niet meer zien,
alleen nog die wilde zwaan in een
witte nevel en tenslotte verwaagt ook
dat beeld en ben ik alleen op de
wereld en denk aan een gedichtje
van Herman Heese:*

*"Vreemd... te wandelen in de mist
Eenzaam is elke struik en steen
Geen boom ziet de andere, ieder is
alleen*

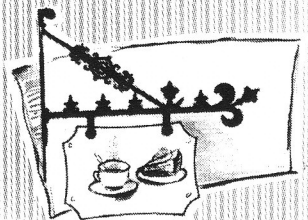
*Vol vrienden was mijn wereld toen
mijn leven nog licht was
Maar nu de mist is opgedoemd, is
niemand meer te zien.*

*Waarlijk, iemand die de duisternis
niet kent,
die zacht iedereen scheidt van elkaar,
zo iemand kan niet wijfs zijn.*

*Vreemd te wandelen in de mist
Leven is eenzaam zijn
niemand kent de ander
ieder is alleen"* ■

pleisterplaats

Een van de charmes van het wan-
delen is dat je leuke restaurantjes
'ontdekt' op plaatsen die nog niet
overheerst worden door de bezine-
monsters van deze tijd. Cafeetjes
waar wandelaars en fietsers uitbla-
zen en genieten van een kop koffie
al dan niet met appeltaart.

Restaurant-café De Rustende Jager,
aan de rand van het natuurgebied
Loonse en Drunense Duinen, is zo
oud als mensenheugenis. Dat weet
meneer Pijnenburg, die het café met
zijn vrouw runt, mij te vertellen.
Wanneer ik hem vraag hoe oud dat
dan precies is, kijkt hij me met grote
ogen aan en herhaalt:
'Tja, zo oud als mensenheugenis,
dus'.
Hij toont me de foto's in het café;
heel oude foto's van De Rustende
Jager die uit de vorige eeuw stam-
men, maar ook portretten van opa
en oma, en oom en
tante. De Rustende Jager
wordt nu
gerund door de
derde generatie
van de familie
Klijn, Pijne-
burgs vrouw.
Het café stamt uit
de tijd dat de weg
van 's-Hertogen-
bosch naar Breda,

en de weg van Oirschot naar
Heusden langs De Rustende Jager
liep. Dat was nog voordat de
Rijksweg er was en die is aangelegd
door Napoleon. Zo oud dus.
Pijnenburg en zijn vrouw hebben het
familiebedrijf 23 jaar geleden overge-
nomen en toen was De Rustende
Jager niet meer dan een schuur, zon-
der terras. Nu is het café aanlegpunt
voor veel fietsers en wandelaars die
er een drankje of een kleine snack
nuttigen. Specialiteit van De
Rustende Jager is de Udenhoutse
Broeder, een krentenkoek met
honing, kaneel en bruine suiker. Er
zijn mensen die alleen al daarvoor
een bezoek brengen aan dit café. En
wanneer je er vriendelijk om vraagt,
is de familie Pijnenburg-Klijn zeer
wel bereid om enkele stukken van
de zoete koek in te pakken voor
onderweg.

Restaurant 'De Rustende Jager'
Oude Bosschebaan 11
Udenhout,
tel. 04241-1269